

oled! aga miks pärast ja pilkad mind; mis olen ma sinule teinud? — Sina oled suure talu peremees ja tead küllalt, mis waese ema laps mina olen! — Kas pere tütrid küllalt ei ole? — Aga — aga — kui sa tõtt räägid, siis küll, ja minu poolt jah!”

Noh, nüüd võib igaüks ise arvata mis sündis. Peeter litsus Liisale ühe seitsme ja poole jala pikkuse musu justament tema ilusa roosa mokade peale.

Ilm oli selle aja sees juba ammugi ilus ja teised olivad töös. Nemed läksivad ka, et küll natuke häbelikult töösse. — Shta olivad kõik rõõmsad ja soowisivad „noordele” head õnne. Wana poisitel olivad igal ühel haledad meeled, et omal ajal seda asja toredusega äraunetanud.

### Lukuga hobuse kammitš.

Toomas oli suure küla sepp, üsna tööpoolest ütelda w'o tarf, kars ja diguse armas-taja mees. Mis tööd tema korra silmitses,

oli see wabriku, wõi mõne muulase tehtud, seda tegi tema warsti järele.

Kord nägi tema linnas poes rauast hobuse kammitša, mida lukku wõis keerata, et waras hobust ärawarastada ei saa. Ta waatas neid hoolega läbi, et ka enda hobuse jaoks nii-sugused walmis teha. Seepeale toimetas oma linnas käimise ära ja sõitis kodu.

Juba mõne päewa pärast oli tema „linnalakk” koplis, raudkammitš jala ümber ja Toomas wõis julgeste ja kartuseta kodus tööd teha; muud kui käis kord päewas teda waatamas, kas ikka oma kohas ilma õnnetuseta sõõb? — Ühel hommikul, arvata nädala pärast ajas ta oma poja ülesse ja andis temale kamitša wõtme kätte, öeldes: „Peeter, saha wõtme ja too hobune kodu! Mull on tarwis linna sõita, rauda tooma.” Peeter pani riided selga ja läks.

Umber tunni pärast tuli Peeter tagasi, kammitšat ühes tuues ja isale wastu hüides: „Wana! meite hobusele oli weel teine kammitš ja palju ilusam ümber jalge pandud,